

OWOC GRZECHU

TRAGICZNE DZIEJE, KTÓRE WSTRZĄSNĘŁY CAŁYM ŚWIATEM

Cała drżąca z przejęcia Helzina bełkotala.
— To jeszcze nie to... to nie to... Tu były wielkie kupy pieniędzy, cała masa...
Ręce jej się trzęsły...
Rymkiewicz ocierał zimny pot z czoła...
Stosy akcji wylatywały im z rąk i wcale nie zauważyli, jak wypadło z nich kilka grubych banknotów. Nawet deptali po nich, a nie widzieli.
Wszystko dookoła nich było w okropnym nieładzie.
Wreszcie Helzina dobrała klucz do najwyższej szuflady.
Otwierała ją z trudem, szepcząc:
— To, zdaje się, tu... Przekonasz się... Zobaczysz zaraz, co tu się kryje...
Wtem nagle tuż z nimi rozległ się straszliwy krzyk przerażenia i oburzenia:
— Ach, złodzieje!.. Złodzieje podli!..
Oboje odwrócili się i ujrzeli Maciejową.
Na jej widok osłupieli i zastygli bez ruchu w grobowym milczeniu.
Stara Maciejowa zaś, która wołała tak z proga, teraz weszła do pokoju i wołała dalej:
— Złodzieje bezbożni!.. Jak wam nie wstyd? W obliczu nieboszczyka!.. Bezbożnicy!.. Lotry!..
Straszliwe niebezpieczeństwo przywróciło wreszcie Rymkiewiczowi zimną krew i panowanie nad sobą.
Spojrzał na Maciejową zgóry i zapytał:
— Czego chcecie, stara?
— Mówię, że okradacie mojego biednego pana...
— Oszaleliście?
— O, nie... to jasne, jak Boży dzień... Przytapałam was na gorącym uczynku... Może śmiecie zaprzeczyć... Zaprzeczcie...
— Ale rozumie się, że zaprzeczam... Wygadujesz takie niedorzeczności, jakbyś była pijana...
— Więc czegoż tu szukacie...?
— Ależ...
— Tylko bez wykrętów... Odpowiadajcie... I gdzie znaleźliście klucze? Na biurku? chyba nie...

Bo były w kasie... A klucze do kasy? Chyba tylko w ubraniu nieboszczyka... Więc widać, że szukałicie ich wszędzie. Ach, łotry, łajdaki, szubrawcy!.. Ona, to jeszcze nie!.. Wiadomo, kim była i kim została... i czyją jest żoną!.. Ale pan? Lekarz? Doktor? Sam też dziedzic? O, Boże, Boże, toż to świat się kończy!!!
— Stulisz pysk natychmiast?
— Niel Przeciwniel! Wszędzie będę opowiadała co widziałam.
— Będziesz opowiadała? Wszystkim?
— A tak...
— Na pewno?
— I jeszcze jak... Teraz zaraz polecę na wieś i wszystkim rozpowiem...
— Zgubisz mnie...
— Niewielka strata...
— Namysł się...
— Nie. Nie mam czego się namyślać. Gdybym to ukryła, byłabym tem samem waszą współniczką, złodzieje obrzydliwi!..
— Jak możesz tak mówić? Patrz, czy wzięliśmy już co? Niczego jeszcze nie tknęliśmy.
— Bo nie zdążyliście...
— Gdybyś to schowała dla siebie i nie rozgadała, niktby się nie dowiedział.
— Wiem o tem. Ale, panie doktorze, choć pan jest wielkim panem, a ja prostą wieśniaczką, to powiem, co o panu myślę. Nikt tak nagle ni stąd ni zowąd nie rzuca się na taką kradzież. Kto to robi, musiał już dawno kraść. Przysięgłabym, że pan to już nie pierwszy raz robi. Gdy to powiem w policji i okaże się, że pan jeszcze niczego w życiu nie przeskrobał, to powiem, żeby mi obie ręce odcięli.
— Słuchaj, stara jedzo... Radzę ci milcz...
— Dobrze, ale pod warunkiem, że wyniesiecie się stąd oboje natychmiast... No... zmiatać stąd precz... ale już... bez wahania... Bo narobię takiego rabanu, że cała wieś się zleci...
Rymkiewicz i Helzina spojrzeli po sobie. Widać było w tych oczach obrzydliwą złość. Musieli obo-

je coś w duchu postanowić i jednym spojrzeniem porozumieli się.
Lekarz wrzasnął:
— Więc będziesz gadała, stara?
— A będę.
— Z pewnością?
— Jeszcze jak... Już biegnę na wieś...
I skierowała się ku drzwiom.
Rymkiewicz skoczył ku niej i zatrzymał ją.
Krzyknął:
— A ja ci przysięgam, że nie piśniesz ani słowa...!
— Któżby mi przeszkodził?
— Ja.
— Jak?
— Zaraz się przekonasz, ty zołzo...
Chwycił ją za gardło oburącz. Ścisnął z całej siły...
Z wielkim trudem Maciejowa wyrzęziła:
— Ratunku!.. Na pomoc!..
Ale już następne słowa uwięzły jej w gardle...
Stała tak w ramionach podtrzymującego ją Rymkiewicza z językiem między zębami i oczami, wylazłymi z oczodołów...
Helzina przerażona spoglądała na to wszystko błędniemi oczyma.
Tymczasem zoddali rozległy się dźwięki pijackiej piosenki...
To Łapiec przechodził tędy...
Po chwili zaś ryk krów świadczył, że już się je wypęda na pastwisko.
Rymkiewicz nie słyszał tego wszystkiego i syknął tylko z djabełskim uśmiechem:
— Tak... teraz już jest pewność, że nie piśniesz więcej ani słówka...
Maciejowa nie drgnęła.
Nawet się nie broniła...
Aż nagle głowa jej opadła bezwładnie na ramiona jej dręczyciela...
Rymkiewicz ścisnął ją jeszcze mocniej...
Dalszy ciąg jutro

KRZYK W NOCY

WSTRZĄSAJĄCE GROZA DZIEJE STRASZLIWEJ TAJEMNICY

Mieszków znajdował się w odległości zaledwie pięciu kilometrów od Kozin, od których do ruin klasztornych było około ośmiu kilometrów.
Gospodarował w nim Paweł Czarnomski.
Tam też od dziesięciu lat mieszkała jego matka Janina.
Jej mąż Ludwik, umierając, nie zostawił nic. To też przez pierwsze dwa lata po jego śmierci była w biedzie, niemal w niedostatku.
W tym czasie wszakże umarł również stryj Ludwika, bezdzietny wdowiec, który zostawił w spadku synom Ludwikowi: Ryszardowi i Pawłowi swoje dobra.
— Mieszków.
Janina bardzo się zmieniła od czasu skazania Lareckiego i smutnego końca męża.
Wyrzuty sumienia szybko ją postarzyły i już w czterdziestym roku życia, zgarbiona i zgnębiona, wyglądała na starszą kobietę.
Ale bo też nie było nawet dnia, kiedyby we śnie czy na jawie nie dręczyły ją dwa widzadła: Lareckiego, który, jak się jej zdawało, zmarł, nie mogąc wytrzymać katuszy więziennych, oraz męża, którego zabiła jej zdrada...
Od owej chwili całe życie upływało jej w potokach łez.
Nieraz chciała już wydać siebie władzom, oskarżyć siebie i swego współnika, powstrzymywała ją wszakże myśl o synach: Pawelku i Rysiu, którym nie chciała łamać życia.
Tymczasem Lutyn zniknął. Nie widziała go już od chwili wyroku skazującego. Co się z nim stało? Nie wiedziała.
Kształcenie synów przyszło jej z wielkim trudem. Gdyby obojg chcieli odbyć wyższe studia, nie dałaby rady. Ryszard już w owych czasach był na prawie. Porywały go zawsze sukcesy ojca i chciał iść jego śladem.
Starszy Paweł, spokojniejszy, zdrowszy i silniejszy, zawsze garnał się raczej ku rolnictwu.
Skorzystał więc ze spadku i wraz z matką osiedlił się na wsi.
Prowadził tam gospodarstwo samodzielnie i umiejętnie.

Miał wielkie zamiłowanie do wszelkich ulepszeń użytkujących i osiągnął w tej dziedzinie piękne wyniki.
Różnica wieku między braćmi wynosiła zaledwie dwa lata. Ryszard miał 22 lata, a Paweł — 24.
Zewnętrznie byli do siebie bardzo niepodobni. Ryszard był niskiego wzrostu wątlly, chorowity, mizerny, błądy i miał po matce głębokie czarne oczy.
Paweł był wysoki, barczysty, pięknie zbudowany, śniady i opalony przez ciągłe zetknięcie z przyrodą. Miał również wielkie głębokie piękne czarne oczy matki. Poza tem wszakże miał jeszcze włosy ojca i był uosobieniem prawdziwej męskości, młodzieńczego zapału, tryskającej siły.
Obaj, zresztą, mieli dobry, uczciwy, szczery charakter.
Ryszard, choć stale mieszkał w Warszawie, często zaglądał do Mieszkowa. Naogół przyjeżdżał zawsze w soboty po południu i wyjeżdżał w poniedziałek z rana. Czasami przyjeżdżał jeszcze poza tem w tygodniu, gdy interesy nie zatrzymywały go w mieście.
Natomiast swoje wywczasy letnie spędzał stale i całkowicie w Mieszkowie.
Obaj synowie gorąco kochali matkę.
Odgadywali, że coś ją gryzie, dręczy, gnębi i że ten smutek jest zupełnie nieuleczalny, przykry, a bezpowrotny, nierozzerwalnie złączony z jej całym życiem.
Jaki był powód, nie wiedzieli... Nigdy nie mieli odwagi o to zapytać. Za mądrzy, zresztą, byli i za delikatni, aby poruszać temat tak drażliwy.

CZYTAJCIE

„Wesołe Wiadomości”

CENA 10 GROSZY

Ale jak dalece wgląd sięgali pamięcią, tak wciąż przypominali sobie tylko bładość oblicza matki, zawsze poważne i strokane... Oczy zawsze przymglone, a wargi wyblakłe.

Wszyscy znajomi mówili, że jest wciąż taka niepokieszona po śmierci męża.

Synowie wierzyli w to.

Właściwie było w tem nawet wiele prawdy.
Gdy Paweł owego wieczora wrócił z polowania, spotkał matkę z bratem, którzy wyszli mu na spotkanie.

Była to bowiem zwykło godzina powrotu Pawła z polowania.

Po ożywionem, a zarazem rozmarzonym obliczu syna Janina poznała odrazu, że coś się musiało stać.
Zapytała go:

— Jak się bawieś, synku? Jaki łup myśliwski?

Paweł wskazał milcząco na jednego jedynego bażanta.

Matka pytała dalej:
— Cóż to? Czy nie polowałeś, czy też Nero był tym razem taki niezręczny?

Paweł przyznał się, że to raczej on był niezręczny.

Rzekł wreszcie:
— Byłem roztargniony. Myślałem o czem innym. Nero spisywał się dobrze, ale zanim z tego skorzystałem, już bażanty odlatywały.

Następnie krocząc przy matce i bracie znów zapadł w zadumę, nie słysząc nawet, jak brat, kpiąc, rzekł żartobliwie:

— Nie warto doprawdy mieć pozwolenia na polowanie w takiej bażantarni, żeby wracać taki oszłomiony.

Po kolacji Paweł zazwyczaj jeszcze zostawał jakiś czas z matką na pogawędce, a gdy bywała pogoda, wychodzili jeszcze na mały spacer.

Tym razem po kolacji Paweł zaraz poszedł do swego pokoju i zamknął się tam.

Dalszy ciąg jutro

